

Той си имаше тая привичка, съ която изразяваше избитъка на радостнигѣ си чувства. Въ това врѣме при насъ дойде Поручикъ М.

— „Вынѣ патронъ“! скомандува Поручикъ Филовъ съ веселѣ смѣхъ, като потупа по рамото Поручикъ М.

— Лесно е да се смѣешъ, но да бѣше ти на мое мѣсто, навѣрно щѣше да изгърмишъ, като чуеше командата, отговори М. сконфузенъ.

Работата се състояла въ това: Поручикъ М., назначенъ началникъ на почетния караулъ при особата на Негово Императорско Височество, билъ поканенъ на общата трапеза—на обѣдъ. Когато обѣда се свършилъ, Негово Императорско Височество скомандувалъ съ високъ гласъ: „вынѣ патронъ“! Всичкигѣ офицери по командата бръкнали изведнѣжъ въ джебоветѣ си. Поручикъ М., като чулъ командата и видѣлъ, че всичкигѣ офицери я изпълняватъ, безъ да забѣлѣжи, че офицеритѣ изваждатъ отъ джебоветѣ си портъ-сигаритѣ си, извадилъ отъ кобура револвера си и го взелъ на изготовка, и само, когато седѣвшия до него офицеръ му пошепналъ на ухото, той скрилъ револвера. Това обстоятелство, впрочемъ, не избѣгнало отъ прозорливия погледъ на княза.

Бѣше срѣдъ нощъ, когато азъ се завърнахъ на квартирата си. Подпоручикъ Иваницки още не спѣше и чакаше моето идване. Той много се зарадва, за гдѣто се върнахъ пакъ въ града, а още повече за моето назначение въ пѣшия конвой. Слѣдъ като си поприказвахме за новитѣ впечатления и прѣдстоящата война, азъ си отидохъ въ стаята да си легна, понеже на другия денъ трѣбваше да стана рано. Моя денсчикъ Лилитка бѣше ми вече наредилъ стаята, а цѣлата наредба се състоеше въ слѣдующето: въ единия ѳгълъ на стаята ми — вехтия, на почекъ купенъ, креватъ, върху кревата голѣмъ, напълненъ съ слама, чувалъ, покритъ съ бѣлъ чаршафъ, а възъ чаршафатѣнъкъ вълненъ отъ твърдѣ просто качество, юрганъ, до кревета една малка небоядисана маса, а до нея — двѣ дѣсчени столчета, сѣщо небоядисани. На